

GAZETA GDANŃSKA

10
LUTY

Nr. 226 ABCDE

Wtorek, 4 października 1938

Rok XLVIII

Aleksandrów Kuławski, Brodnica, Bydgoszcz, Chełmno, Chełnice, Sdańsk, Gdynia, Grudziądz, Inowrocław, Kartusy, Kościerzyna, Lipno, Nowe-Miasto, Ryplin, Sępólno, Starogard, Świecie, Szubin, Tczew, Toruń, Tuchola, Wąbrzeźno, Wejherowo, Wyrzysk

Dla innych serdeczność aż do zaślepienia Dla jedynej sojuszniczki — bezwzględność

Deputowany francuski piętnuje stanowisko Francji w sprawie Zaolzia

PARYŻ. Duże wrażenie w kołach politycznych zrobił zamieszczony wczoraj na łamach radykalnej „Republique” artykuł deputowanego Gaston Martin.

Gaston Martin w artykule, zatytułowanym „Nasza sojuszniczka Polska” pisze:

„Kto we Francji, nawet z pośród osób kierowniczych, wie o tym, że z jednym tylko krajem w Europie posiadamy formalny traktat sojuszu i że krajem tym jest Polska? Różnym narodom nasza dyplomacja okazywała przychylność i serdeczność, posuwana aż do zaślepienia. Innych próbowano traktować z bezwzględnością, albo ironią, która mogła wykończyć nawet najtrwalsze sympatie. Tak było w stosunku do Polski.

Dziś nie tylko rząd polski zaczyna zajmować stanowisko przeciw nam, jako krajowi, lecz nawet zaczyna patrzeć niechętnie na tych Francuzów, których nie tak dawno jeszcze przyjmowano w Polsce z otwartymi szeroko ramionami”.

Przypominając historię podziału Śląska Cieszyńskiego, Gaston Martin przypomina, że granica przecięła miasto Cieszyn na połowę, że członkowie tej samej rodziny, którzy żyli od dziesiątek lat pod tym samym jarzmem, którzy walczyli o tę samą niepodległość, o te same prawa, stali się z rozkazu Genewy obywatelami dwóch republik, które ze względu na przeszłość przeciwstawiały się sobie.

Polska nigdy — pisze Gaston Martin — nie przestała protestować przeciw temu okaleczeniu jej. Liga Narodów nigdy nie zgodziła się na wystuchanie jej głosu. Akta tej sprawy nigdy nawet nie mogły zostać otwarte. To było zresztą jednym z pierwszych motywów ochłodzenia nastrojów War-

szawy w stosunku do Genewy. Polska, jedyna z pomiędzy narodów europejskich, związała się z nami traktatem sojuszu, którego nigdy dotychczas nie pozwałała kwestionować. Zawarła ona z innymi państwami (Ciąg dalszy na stronie 2-giej)

Spokojnie, godnie i bez dalszego rozlewu krwi...

Odezwa Naczelnego Wodza do Polaków za Olsz

WARSZAWA. Pan Marszałek Śmigły-Rydz wydał wezwanie do Polaków za Olsz:

„Obywatele. Wobec pokojowego załatwienia spraw spornych między Polską a Czechosłowacją, należy spokojnie, godnie i bez dalszego rozlewu krwi oczekiwać ostatecznego ustalenia granic. Oczekuję też od was szlachetnej rycerskości właściwej Polakom, gdy są gospodarzami we własnym domu.

To odnosi się do wszystkich, bez względu na to, czy są na terenie objętym już przez władze polskie, czy też na terenie, który dopiero będzie objęty”.

Generalny Inspektor Sił Zbrojnych
(—) Śmigły-Rydz
Marszałek Polski.

Pomóżcie w pracy dla dobra imienia Polski...

Odezwa gen. Bortnowskiego do Zaolzian

Wczoraj na ulicach Cieszyna i wszystkich miejscowości Śląska Zaolzańskiego już zajętych przez wojsko polskie, rozlepieno następującą odezwę:

„Polacy z Zaolzia! Żołnierze polskiemu przyszedł w udziale zaszczyt wykonania wyroku sprawiedliwości dziejowej i woli Narodu. Z rozkazu Naczelnego Wodza, jako dowódca wojsk wkraczających na Zaolzie, objąłem tu władzę w imieniu Polski. Wzywam was, rodacy, abyście w tej wielkiej chwili zachowali spokój i cierpliwość, a swym rycerskim zachowaniem pomogli nam w pracy dla dobra imienia Polski.

Niech żyje Najjaśniejsza Rzeczypospolita Polska, Pan Prezydent prof. Ignacy Mościcki i Naczelnny Wódz Marszałek Śmigły-Rydz!

Dowódca samodzielnej grupy operacyjnej „Śląsk”
(—) Bortnowski Wład. — gen. brygady.”

Niech żyje Najjaśniejsza Rzeczypospolita Polska, Pan Prezydent prof. Ignacy Mościcki i Naczelnny Wódz Marszałek Śmigły-Rydz!

Dowódca samodzielnej grupy operacyjnej „Śląsk”
(—) Bortnowski Wład. — gen. brygady.”

Zjednoczenie wewnętrzne Polaków dokonane być musi i dokonane będzie

Ważkie słowa gen. Sosnkowskiego

Na uroczystościach w Kielcach podczas poświęcenia Sanktuarium pamiątek po Wielkim Marszałku reprezentował Pana Prezydenta R. P., Marszałka Śmigłego-Rydz gen. Kazimierz Sosnkowski. W wygłoszonym podczas poświęcenia

Sanktuarium gen. Sosnkowski nawiązując do ostatnich wydarzeń, mówił:

„Wszyscy mamy ostrą świadomość, że miesiące ostatnie rozpoczęły nowy o-

Tysiące!

Dziesiątki tysięcy!

Setki tysięcy!

Miliony!

można wygrać w kolekturze

WOLANOWA

Warszawa, Marszałkowska 154.

Losy I-szej klasy są do nabycia.

Zamówienia zamiejscowe załatwia się odwrotnie.

Konto P. K. O. 18.814.

124104

Gen. Bortnowski w Cierlicku

CIESZYN. Wczoraj o godz. 14 w miejscu katastrofy, w której zginęli Żwirko i Wigura w Cierlicku, gen. Bortnowski w imieniu wojska i dowódca lotnictwa płk. Kalus w imieniu lotników, biorących udział w operacjach na Śląsku, złożyli wieniec o barwach narodowych.

Dzisiaj Polska przejmie Bogumień

W niedzielę wojska polskie zajęły:

Na północy: Kocobędz i Łąki, na zachodzie linię: Olbrachcice, Cierlicko Górne, Trzanowice, Dolne Cierlicko, na południu: Ropice.

Ogółem zajęto w niedzielę Śląsk Zaolzański w promieniu 18 km. od Cieszyna.

Wczoraj o świcie podjęto dalszy marsz. Wojska polskie wkroczyły do Karwina i Frysztatu.

Dziś nastąpi przejęcie Bogumienia

PROSZKI
MIGRENO-NERVOSIN
KOCUTEK
GASECKIEGO
GRYPA, PRZEZIĘBIENIE
BOLE GŁOWY, ZĘBÓW itp.

Nietakty i burdy

to symptomy działalności Stronnictwa Narodowego

Otrzymujemy następujący komunikat:

W niedzielę, dnia 2 bm., podczas manifestacji społeczeństwa bydgoskiego z powodu przyłączenia Zaolzia do Polski, grupa osób, występujących publicznie pod odznakami Stronnictwa Narodowego, dopuściła się nietaktu, polegającego na tym, iż:

1) śpiewała podczas grania hymnu i Brygady inną pieśń;

2) odmaszerowała z rynku przed ukończeniem obchodu i przed odejściem Generalicji i Władz, w czasie, gdy orkiestra jeszcze grała.

Takim zachowaniem Stronnictwa Narodowego poczuły się obrażone władze wojskowe, a Starosta Grodzki zwró-

cił pisemnie uwagę zarządowi Stronnictwa Narodowego na niestosowność postępowania i zażądał natychmiastowego przeproszenia władz wojskowych.

Na skutek powyższego, prezes S. N. w Bydgoszczy p. Antoni Bolesław Lewandowski przybył dnia 3 bm. o godz. 12 do Pana Komendanta Garnizonu — gen. Grzmot-Skotnickiego i przeprosił go za incydent w imieniu własnym i Stronnictwa Narodowego.

Ocenę tego faktu, jaki miał miejsce w tak podniosłej chwili i przy takiej manifestacji, pozostawiamy Czytelnikom.

Do sprawy zachowania się Stronnictwa Narodowego w przelomowych dniach ostatnich niebawem powrócimy.

General Sosnkowski.

kres w dziejach Europy, okres, w którym Polsce będą potrzebne wszystkie jej siły moralne i fizyczne.

Trzeba nie ludząc się, umieć prawdziwie spojrzeć prosto w oczy, aczkolwiek może ona do pewnego stopnia razić nasze sentymenty, nasze instynkty humanitarne.

Ja mam wrażenie, że właśnie świadomość czy przecucie, tej prawdy powoduje, że w Polsce tak powszechnym jest szczególny gatunek tęsknoty — tęsknota do siły. I dlatego być może w Polsce mamy tyle krzyżujących się i sprzecznych ze sobą recept, tylu skłóconych lekarzy, wskazujących różne drogi wiodące do źródła siły.

Zapewne, są liczne zasady ogólne, na które godzą się wszyscy Polacy, a więc olbrzymia większość mieszkańców tego kraju jest przepojona duchem chrześcijańskim i religijnym. A więc rozumiemy dobrze, że siła Polski, jak nas to uczył Komendant, powstać musi z naszej własnej pracy, z naszych własnych wysiłków, z naszego własnego znoju. A więc zdajemy sobie wszyscy sprawę, że siła Polski zależy od rozsądnego rozwiązania wielu ważnych zagadnień politycznych i gospodarczych, od usunięcia istniejących krzywd społecznych. Każdy Polak zdaje sobie sprawę, że nie ma silnego państwa bez porządku społecznego i dyscypliny wewnętrznej, opartej o prawo. Sądzę, że bodaj wszyscy jesteśmy tego zdania, że siła przyszłości i potęga Polski wymaga pociągnięcia do współpracy i współodpowiedzialności możliwie dużej liczby

(Ciąg dalszy na stronie 2-giej)

Fabryka noży w warszawskim kościele

Jak masoneria wydarła Warszawie świątynię bractwa niemieckiego

Na dawnym przedmieściu Starej Warszawy, zwanym już w XV stuleciu Nowym Miastem, znajduje się pomiędzy kościołem PP. Sakramentek a sąsiednią kamienicą — ślepa uliczka, zwana Pieszą, biegnąca od rynku Nowomiejskiego ku skarpię wiślanej, zamknięta barokową fasadą dawnego kościoła św. Benona. Świątynię tę zbudowało bractwo niemieckie, założone w Warszawie w r. 1623. Obok kościoła wznosił się szpital należący również do tej organizacji kościelnej.

Na skutek odpływu i polonizacji elementów niemieckich w stolicy, bractwo po 150 latach istnienia upadło. W latach 1772—1785 kościół św. Benona stał pustką. Objęcie w r. 1786 dawnej świątyni kolonii niemieckiej przez redemptorystów ocaliło kościół od zniszczenia. Misyjna działalność redemptorystów z błog. Klemensem Hoffbauerem na czele, posiadała dla życia religijnego stolicy niezwykle znaczenie. Redemptoryści walczyli zarówno z bezmyślną dewocją, czasów saskich jak i z indyferentyzmem warstw wykształconych, ulegających oddziaływaniom encyklopedystów francuskich i masonerii.

Przy kościele św. Benona założyli redemptoryści przytułek dla żebraków, następnie szkołę elementarną dla najuboższych chłopców, kursy dla chłopców, konwikt dla dzieci opuszczonych i sierot, szkołę aspirantów i kleryków, wreszcie szkołę i dom sierot dla dziewcząt.

Apostolska gorliwość redemptorystów i błogostawione rezultaty ich wysiłku wywołały niepokój w łóżach masonskich. Dwór królewski odnosił się do nich wybitnie niezyczliwie. W latach porozbiorowych nacisk masonerii wzmógł się. Przeciwno redemptorystom w Warszawie działały loże w Paryżu, w Berlinie i Dreźnie. Wreszcie w r. 1808, władze Księstwa Warszawskiego, złożone z notorycznych masonów, zmusiły redemptorystów do opuszczenia stolicy. Kościół św. Benona znowu opustoszał. Aby zatrzeć ślady pobytu redemptorystów w Warszawie, władze sprzedały rychło ich świątynię, którą

zamieniono na składy, aż wreszcie przestoczono na fabrykę noży.

Wnętrze kościoła dostosowano do potrzeb przemysłowych, ale mury zewnętrzne oraz dach pozostały nienaruszone. Piękna sylwetka tego kościoła rysuje się wyraziście ponad skarpią, w otoczeniu drzew i zieleni, widoczna zwłaszcza od strony Rybaków.

Dzisiaj, kiedy Zarząd Miejski opracował już plan regulacji i uporządkowania otoczenia kościoła Panny Marii na Nowym Mieście, staje się sprawą aktualną wykupienie i odnowienie kościoła św. Benona.

Czy „Gwiazda Polski” pobije rekord wysokości?

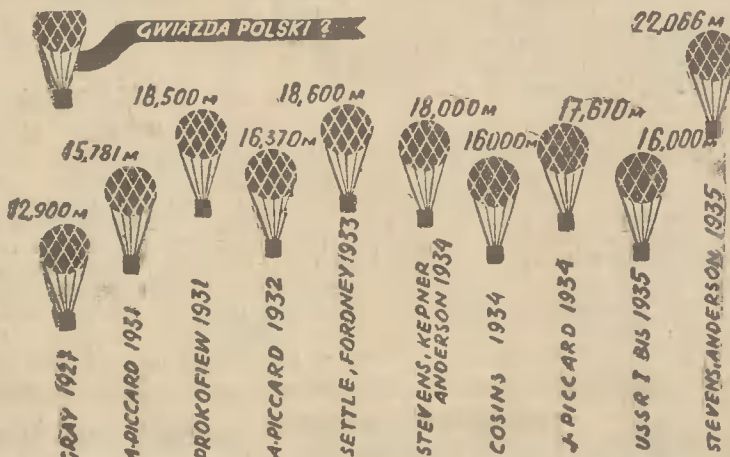
Pierwszy polski lot stratosferyczny wzorowany jest na lotach zagranicznych i ma identyczne cele naukowe.

Zadaniem lotów jest obserwacja promieniowania kosmicznego w wysokich

Kościół PP. Sakramentek z przylegającym do tej świątyni wotywniej Królowej Marii Kazimierzy — kościołem św. Benona i sąsiedni gotycki kościół Panny Marii tworzą jednolitą całość zabytkową, pełne uroku i mistycznego tchnienia uwieńczenie skarpy wiślanej. Zakątek trzech kościołów uzyska swój pełny wyraz, gdy ofiarność stolicy pozwoli na wykupienie dawnej świątyni bractwa niemieckiego, opromienionej wspomnieniami o działalności misyjnej patrona stolicy, błog. Klemensa Hoffbauera i zabytkowy ten budynek zwróci znowu służbie Bożej.

—1935 dokonali szeregu lotów o rekordowej wysokości, mogą dać olbrzymie korzyści dla dobra całej ludzkości.

Zamierzenia polskich uczonych sięgają aż do wysokości 30.000 m, tam gdzie

warstwach rzadkiego i czystego powietrza. Już dawno uczeni czynili poszukiwania, aby móc poznać jak wpływają owe promienie kosmiczne na życie człowieka na ziemi oraz jak przedstawiają się możliwości lotniczej komunikacji stratosferycznej. Badania uczonych, którzy jak widać na rysunku w latach 1927

temperatura waha się od 55° — do 65° C. Lot polski do stratosfery ma ponadto wielkie znaczenie propagandowe — oczy całego świata naukowego i lotniczego zwrócone są w kierunku Doliny Chochołowskiej w Zakopanem, skąd startuje Gwiazda Polski.

Proszek od **BÓLU GŁOWY**
DLA DOROSŁYCH ZE ŻŁĄCZKI
KOWALSKINA
Leczenie się z bólem
PRZY PRZEZIEBIENIU
GRYPY; KATARZE

12240

Jedenaście satelitów Jowisza

Największa z planet naszego systemu słonecznego, Jowisz, posiada 11 księżyców. Dwa ostatnie wykryto w tych dniach w obserwatorium Hawarda w Massachusetts. Nowoodkryte księżyce są bardzo małe i na płycie fotograficznej przedstawiają zdjęcie nieba jowiszowego widoczne są zaledwie jako małe punkciki, mimo, że zdjęcie dokonane było przez teleskop o średnicy dwa i pół metra. Jak obliczono średnica nowych ciał niebieskich wynosi około 25 kilometrów.

Loteria w więzieniu

Władze więzienne w Atlanta, w stanie Georgia (Ameryka Północna) miały niemało kłopotu z grupą gangsterów, która potrafiła w krótkim okresie czasu dezorganizować życie zakładu, wyłamując je całkowicie z pod rygorów regulaminowych. Członkowie bandy dostawali codziennie partię papierosów szmaglowanych z zewnątrz przy udziale członków straży więziennej. Gangsterzy wykorzystując powszechny wśród więźniów głód papierosów, zorganizowali, nie bez wiedzy strażników, loterię, w której stawką były pieniądze i artykuły spożywcze. Za pieniądze i artykuły, uzyskane z loterii urządzono „wieczery koleżeńskie”, na których raczono się niemiarko napojami alkoholowymi, również dostarczonymi z zewnątrz. Sprawa byłaby się może nie wykryła, gdyby nie opilstwo jednego z naczelników straży więziennej, którego pewnego dnia znaleziono pijanego do nieprzytomności w celi kilkakrotnie ciężkiego przestępcy, skazanego na obostrzone więzienie w osamotnieniu. Naczelnika osadzono również.

Andrzej Soutar

Tajemnicze drogi

25) Autoryzowany przekład Apolonii Drzemieckiej

ROZDZIAŁ XIII.

U Cricchiego o północy.

Mniej niż pięćset jardów od Hyde Park Corner stoi rząd pięknych starych domów w stylu Georgjańskim. Stateczne ale ponure nieromantyczne domy, które nie odpowiadały już obecnej generacji i zamieszkiwane były przez Bóg wie kogo. Tylko od czasu do czasu widziano, by ktoś do nich wchodził. Zdawało się, że duchy przodków jeszcze je zamieszkują, snując się po pokojach grubo zasłanych kurzem, usypanym przez wiele lat. Takie wrażenie robiły na tym, kto je oglądał od zewnątrz.

Na piętnaście minut przed północą zaczęło się coś w rodzaju procesji.

Ciekawi mogliby zauważyć zatrzymujące się na końcu ulicy samochody, podczas gdy pasażerowie odbywali resztę wędrowki do domu nr. 13 pieszo. Nie dzwoniło do drzwi, ale pukali cztery razy w futrynę. Drzwi się wówczas uchylały na parę cali. Po sprawdzeniu tożsamości przybysza drzwi otwierały się szerzej.

Dom ten wynajmował Isidore Cricchi, jeden z najbogatszych kupców w Londynie. Prowadził on swe interesy przeważnie z południową Ameryką.

Tej nocy nie było ani jednej osoby ze służby w domu. Pod jakimiś pozorami zwolniono całą służbę na dwadzieścia cztery godziny. Gdy zjawił się gość, otwierał mu Cricchi osobiście lub któryś z wcześniejszych przybyszów. Goście zostawiali swe kapelusze i płaszcze na stole w hallu, po czym wchodziłi do jadalni, nie zamieniając z nikim ani jednego słowa.

Długi stół w jadalni nakryty był do kolacji, ale jedzenie zastawione było na bufecie i goście musieli sobie sami usługiwać. Okienne były pozamykane. Ktoś siedział w pobliżu drzwi, inny z hallu dawał znak stuknięciem w ścianę o nadei-

ściu nowego przybysza. Podobny zwyczaj praktykowany u masonów.

Gdy zegar wybił północ, gospodarz Cricchi wstał z przydzielonego miejsca u stołu i rzucił krótko:

Nie przyszedł! Zaczekamy jeszcze pięć minut!

Dobór zebranych niewątpliwie uradowałby fizjognomistę. Sam Cricchi był Grekiem o topornej twarzy z małutkim wąsikiem w kształcie szcztolki do zębów, którego włoski sterczały jak różki ślimaka. Jego oczy miały wyraz zimny i twarde. Albo taki Merton. Miał na sobie frak. Zamiast aroganckiego wyrazu twarzy, którym terroryzował Deverauxa, spoglądał z niepokojem i prawie pokorą wokół siebie. Jemu przecież poruczono główną misję, którą niepowodzenie Deverauxa obróciło w niwecz. Gdy Cricchi powiedział: zaczekamy jeszcze pięć minut, spojrział przy tych słowach na Merton, jakby chciał zaznaczyć: jeżeli do tego czasu nie nadejdzie, będziemy mieli do pomówienia z Mertonem.

Co za dziwna zbieranina ludzi. Naprzykład znajdował się w tym towarzystwie pewien człowiek o bardzo znanym nazwisku, który raz po raz spoglądał nerwowo w stronę drzwi, jakby w obawie, że za chwilę wtargnie tu ktoś niepożądany i groźny. Jego sąsiad, mała wysuszona figurka, ubrany był we frak, szczupłymi palcami ciągle skubał śpiczastą brodę, zagiętą na końcu jak ogon kaczora. Cricchi nazywał go „Sir Charlesem” i uspakajał go, że Deveraux przybędzie za chwilę.

— Tak, tak — zrzędził sir Charles — zaczynam mieć wątpliwości co do tej sprawy. Muszę mieć coś konkretnego, albo kończę z całą tą aferą.

Cricchi odpowiedział mu ciepłym głosem:

— Z tej sprawy nie tak łatwo będzie się wykręcić.

— Czy pan mi grozi? — rzucił lekko małymi głoskami.

— Nie. Radzę tylko panu sir, — brzmiała odpowiedź.

Wszystkich razem było ich dziewięciu, a nazwiska ich zelektryzowały by opinię finansową w całym kraju, gdyż wiedziano, że oni trzymają w swych rękach sekret bogactwa. Kapitałiści, szukający lokaty dla swych pieniędzy, uważaliby za wielki przywilej, gdyby mogli je oddać tym ludziom do dyspozycji.

(Ciąg dalszy nastąpi)